

til. Det er en Selvfølge, at mit Foredrag har maattet undergaa enkelte Modifikationer i Anledning af, at det ikke blev holdt paa det Tidspunkt, som havde været det rette, det Tidspunkt, hvor det passede ind i hele Tingets Stemning, i de for Haanden værende Forhold og i det, som var forberedt. Ikke desto mindre har jeg ladet mig indtegne for at tale ved denne Sags Behandling og altsaa ogsaa for nu at udtale mig netop om det Lovforslag, som foreligger, netop om disse specielle Temaer, som ere Genstand for Behandling her i Tinget netop i dette Øjeblik. Jeg vil nu straks sige, at jeg ventte jo ikke, selv om jeg strammer mig nok saa meget op, at jeg skulde blive vist den Ære at blive svaret af det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds (Bojsen). Dette ærede Medlem har jo over for det ærede Medlem fra Rjøge (Alberti) og forskellige andre Medlemmer erklæret, at han ikke vilde svare dem, fordi han ikke betragtede deres Taler som Indlæg i Sagen. Det kunde selvfølgelig derfor aldrig falde mig ind at høre mig saa højt at tro, at han noget Øjeblik skulde svare mig. Sagen er nemlig den, at der er foregaaet en Forvandling med det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds. Han er jo paa en Gang Theolog, Videnskabsmand og Løjtnant. I forrige Tider havde Teologen og Videnskabsmanden Overtaget hos ham; han talte alvorlig og jævnt, og han var høflig mod alle dette Tings Medlemmer, endogfsaa de mindste. Siden da har imidlertid Løjtnanten sejret og givet ham en anden Opfattelse, en anden Tankegang, en anden Maade at tage de menneskelige Forhold paa. Siden det ærede Medlem her i Salen blev Ordfører for Regeringspartiet, har Løjtnanten saa absolut sejret over Videnskabsmanden og den stille teologiske Kandidat.

Første Viceformand (S. C. Christensen): Maa jeg bede det ærede Medlem om at holde sig lidt nærmere til Sagen.

Lauridsen: Jeg deler fuldt ud Formandens forstandige Opfattelse og skal under alle Livets Forhold holde mig til Sagen. Jeg synes for Resten, i al Beskedenhed sagt, at de Bemærkninger, som jeg gør, egentlig staa Sagen lige saa nær som adskillige af de Bemærkninger, der ere fremkomne fra forskellige ansete og ærede Medlemmer under denne Sags Behandling. Det gør mig ondt, at en saa ophøjet Intelligens som Formanden ikke ganske har forstaaet det. Jeg skal imidlertid ikke fortsætte videre, men kun sige, at Løjtnanten har decideret sejret over den be-

stedne Videnskabsmand og den hensynsfulde, forstandige og velvillige Teolog, som altid vilde sine Medmennesker det bedste . . . .

Første Viceformand (S. C. Christensen): Maa jeg bede det ærede Medlem om at tale højere; det er ikke muligt fra denne Plads at opfatte det ærede Medlem.

Lauridsen: Det gør mig hjertelig ondt. Jeg skal anstrenge mig i den af Formanden anviste Retning, som jeg ubetinget erkender for rigtig. Altsaa, jeg vilde have haft Ordet paa et andet Tidspunkt af denne Forhandling og ogsaa have sagt forskelligt andet, hvis det var blevet mig forundt, paa et andet Tidspunkt. Jeg vilde have talt om, hvorledes det egentlig kunde forvares, og ud fra hvilken Betragtning det er, at man i dette Øjeblik ikke vil gaa med til en Grundlovsforandring her i Tinget. Jeg vil da sige, at jeg gaa se, om der nogen Sinde mere i den Tid, da dette Ting bestaar, vil komme et Tidspunkt, hvor man vil have saa store Chancer for at begrænse en Grundlovsændring med Hensyn til § 32 som netop i dette Øjeblik. Stillingen er jo ganske simpelt den, at der staa her i Tinget 43 Medlemmer ved Afstemningen og vel ellers 45 à 46, der alle udtale deres Beredvillighed til en Grundlovsændring lige fra Socialdemokraterne, over hvem det faktisk vil gaa ud, hvis man skulde ind paa Grundlovsændringsvejen, altsaa et Mindretal paa næsten Halvdelen af Tinget, strækkende sig gennem de mest forskellige Opfattelser. Lige fra ivrige Agrarer ned til de allerbørste By-socialister, som erklære: Vi ville med Glæde finde os i, at denne Sag afgøres ved en Grundlovsforandring. Hvis der nogen Sinde i Regeringspartiet er den fornødne Vilje til en Grundlovsændring, vil man aldrig nogen Sinde saa Forhold, under hvilke man med større Værdighed og med større Udflugt kan begrænse en Grundlovsændring end netop nu. Et saadant Forhold er jeg ganske ude af Stand til at fatte. Forholdet er jo simpelt; hen det, at hvis man nogen Sinde vil gaa til en Grundlovsforandring, saa har man jo i Virkeligheden Kjøbenhavn, saa har man Socialdemokraterne i Ryggen; de folk erklære jo med en, naar man vil se det fra deres eget Partis Standpunkt, hyderst vidtgaende Velvilje, at de ville finde sig i, at denne Sag bliver afgjort ved en Grundlovsændring, hvis en saadan ønskes. Jeg tror at kunne tilføje, at hvis der i Flertallet havde været noget som helst Dulle om at faa en bindende Erklæring, i alt Fald en Erklæring, der er lige saa bindende som den